ΔΥΟ ΕΡΓΑ ΣΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

"ΑΜΛΕΤ,, ΤΟΥ ΖΥΛ ΛΑΦΟΡΓΚ

"ΠΕΙΝΑ,, ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΥ ΓΚΑΡ

Μεταφρ. τῆς κ. Γ. Δεληγιάννη

Ποτέ δὲ θὰ ξεχάσω στὸ σαλὸν ντὶ Μπαρὰς τὸ Βοναπάρτη του μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά, ὅλο δειλία καὶ πάθος γιὰ τὴ δημοκρατία, νὰ φλέγεται γιὰ τὴν κρεολὴ ποὺ τὸν τάραζε. Κι' ὕστερα «Τὰ Μαργαριτάρια» τοῦ Γκιτρὺ, ποὺ ἔδωκε τὴν εὐκαιρία στὸ Ζὰν-Λουὶ Μπαρὸ ν' ἀποκαλυφτεῖ χάρη στὸν ἐπεισοδιακὸ κεῖνο ρόλο, τὸν «Πουριτανό», ὅπου ὁ νέος αὐτὸς ἤτανε καταπληκτικός, κ' ἄλλες δημιουργίες ὅπου ἡ ἀνταρσία καὶ ἡ διάφαση πικρία του κάνανε θαύματα. Ὕστερα ἦρθε τὸ «Νυμάνς» στὸ θέατρο Ἀντουὰν, ἕνας Θερβάντες ἄγνωστος καὶ μιὰ παντοτεινὰ ζωντανὴ Ἱσπανία. Στὸ παίξιμό του ὑπῆρχε λίγος Κακτὸ μαζὶ μὲ κάτι τὸ λαϊκό. Φλεγόταν, αὐτὸ ἤτανε φανερό. Φλέγεται ἀκόμα, ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες στὸ ἀτελιέ, ὅπου ἀναπληρώνει μὲ πολλὴν ἐξοπνάδα τὸν Ντυλὲν καὶ ἀποσπᾶ τὴ φιλία.

Πρέπει λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῶ: θὰ δυσαρεστήσω ἀκόμα μιὰ φορὰ τοὺς ἀνόητους ποὺ μ' ἐπιδοκιμάζουνε τότε μονάχα ὅταν σατυρίζω κάποιο θέαμα. Δὲν ὑπάρχει βλέπετε τίποτα πιὸ εὔκολο. Νὰ ἕνα παράδειγμα: τὴν περασμένη βδομάδα εἶχα πειράξει στὰ πεταχτὰ τὸν κ. ντὶ Μπουελιέ. «Πολὺ καλά, μοῦ ἔγραφε ἕνας ἀνώνυμος. Νὰ πῶς πρέπει νὰ εἶστε. Κι' ἄλλο βιτριόλι!». Διάβολε! Γιατὶ ὄχι καὶ ἀκφυξιογόνα; Κι' αὐτὸς ὁ χαριτωμένος μὲ τὴ μεγάλη καρδιὰ μοῦ γράφει πὼς δὲν πηγαίνει πιὰ στὸ θέατρο. Τότε, γιατὶ μὲ διαβάζει; Σύμφωνα μὲ κάποιον ἄλλο, τὸ νὰ τὰ βρίσκει κανεὶς ὅλα γιὰ πέταμα, αὐτὸ τοῦ ἰδίνει δίπλωμα ἀνεξαρτησίας. Σωστὴ κουταμάρα! Γιατὶ αὐτὸ φανερώνει ἁπλῶς ἕνα δυστυχισμένο ποὺ ἀνακουφίζεται ὅπως μπορεῖ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔχει κάμει τὸ θέατρο ἢ κάθε ἄλλο πρᾶμα. «Σᾶς ἀγαποῦμε κακέ». Ἀναφέρω τὴ φράση αὐτὴ ἑνὸς ἄλλου χτεσινοῦ ἀλληλογράφου ποὺ ὑπόγραφε τὸ γράμμα του. Φαίνεται πὼς κεφηφανεύεται γιὰ τὴ φράση του ποὺ εἶναι ἐξ ἄλλου ἀρκετὰ ἐκπληκτική. «Σᾶς ἀγαποῦμε, κακέ». Τί χαριτωμένη ψυχὴ φανερώνει αὐτό· Ἀληθινὰ δὲ θὰ πλήρωνα φόρο. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσω αὐτὸ τὸν κύριο, θὰ προγγυλοκάθιζα στὴ πολυθρόνα τοῦ Μπρυνετιὲρ, θὰ παράσταινα χωρὶς νὰ γελάσω τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ θὰ ἔβγαζα τελικὰ τὴν ἀπόφαση πὼς ὁ κ. Ζὰν Λουὶ Μπαρὸ, ποὺ τὰ κοροϊδεύει αὐτὰ γιὰ τὰ καλά, εἶναι ἠθοποιὸς τῆς παλιᾶς μόδας καὶ πὼς ὁ Λοφόργκ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό;

Βρίσκουνε μερικοὶ πὼς εἶναι τόσο εὔκολο νὰ παραφορτώνουμε ἔτσι τὸ θέατρο, σὲ κάθε στιγμή; 'Ο Λυνὲ Πόε ἔγραφε τελευταία στὸ «Σουὰρ» τῶν Βρυξελλῶν ἕνα ἐξαίρετο ἄρθρο γιὰ τὴν καταστροφικὴ κριτική. «Θὰ πίστευε κανένας, ἔλεγε, πὼς ἡ μεγάλη τούτη ἀπερίσκεπτη στάθηκε ἀνίκανη νὰ σκεφτεῖ πὼς ἂν γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους ἔσβηνε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα τοῦτα θραδυὰ τὸ καλὸ παλιὸ θέατρο, θὰ μετριόντουσαν τότε καὶ οἱ δικές της οἰ νύχτες. Τὰ ἑρμηνευτικὰ γραφτὰ μερικῶν ἀπὸ τοὺς μάγους τῆς ἱερῆς φάλαγγας, τὰ ἀποφασιστικὰ ἢ μανιακὰ τους μηρυκάσματα θὰ χρειαζότανε νὰ μετάφερθοῦν ἀμέσως σ' ἄλλια, λιγότερο εὐχάριστα μονοπάτια». Καὶ βέβαια, πρέπει νὰ νοιώσουμε θέρμη, νὰ βοηθήσουμε κείνους ποὺ μέσα στὶς δύσκολες συνθῆκες ποὺ γνωρίζουμε θυσιάζονται γιὰ τὸ θέατρο. Σὰ θὰ ξαναρθεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀσφάλεια θὰ μπορέσετε τότε νὰ κριτικάρετε πάλι χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ χωρὶς τύψεις. Μὰ σήμερα εἶναι πολὺ ἔντιμο αὐτό;

Τί ἰδέα, διάβασα, τί ἰδέα ποὺ εἶχε ὁ κ. Μπαρὼ νὰ μᾶς ξαναθυμίσει τὴν ὕπαρξη τοῦ Λαφόργκ· Ἀπ' ἐναντίας, τί καλὴ ἰδέα! Ὁ κ. Μπαρὸ ἔχει τὴν πεποίθηση πὼς ὑπάρχουν ἀκόμα νέοι ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν, ὅπως κι' αὐτὸς τὴν ποίηση. Ἔχει δίκηο. Οἱ νέοι ὑπάρχουνε καὶ βάζουνε τὸν Λαφόργκ στὴ θέση του. Ὁ Λαφόργκ ἀξίζει τοὺς ἀπογόνους ποὺ θὰ δημιουργήσει. Μὰ παίξετε λοιπὸν τὸν "Αμλετ τοῦ Σαίξπηρ ἐκεῖ ποὺ θὰ παίξετε τὸν "Αμλετ αὐτὸν, τὸ συμβολιστή, λένε στὸ νέο ἐμπνευγωτή, ποὺ εἶναι πραγματικὰ στὸ βάθος τραγωδός. Σίγουρα δὲν θὰ τὰ καταφέρει κι' ἐκεῖ ἀσκημια, γι' αὐτὸ εἰμαστε βέβαιοι, μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Παίζει τὸν "Αμλετ τοῦ Λαφόργκ καὶ κανένας μέχρι σήμερα δὲν μᾶς τὸν ἔχει δώσει. Ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς τὸν δώσει. Τὰ δυὸ ἔργα, ποὺ παρουσιάζει ὁ κ. Μπαρὼ καὶ ποὺ ἐξ ἄλλου δὲν εἶχανε μὰ ἔχουνε τώρα προσχετεῖ χάρη σ' αὐτὸν καὶ στὸν κ. Γκρανβάλ, δὲν ἀπευθύνονται μήτε στοὺς χορταστμένους, μήτε στοὺς ἀρτηριοσκληρωμένους κι' ἀκόμα λιγότερο στὶς ψυχὲς ποὺ δὲν ἔχουν ὑποφέρει ποτέ. Τὸ θέαμα εἶναι τέλειο, μὲ πλαίσιο τὴν «Πεῖνα» γιὰ τὸν "Αμλετ αὐτὸν ποὺ παίζεται γιὰ πρώτη φορά. Θέαμα γιὰ διανοούμενους, γιὰ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, εἴπανε μὲ κάποια περιφρόνηση ἐκεῖνοι ποὺ περνούσανε μέχρι τώρα γιὰ διανοούμενοι καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων. Ξέφραγε εὐτυχῶς πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ λεπτὸ καὶ ἄπληστο πνεῦμα, μὲ καλαισθησία καὶ περιέργεια καὶ ποὺ ὡστόσο δὲν ἔχουν ἐπάγγελμα τὸ νὰ γράφουνε.

Θὰ χτυποῦσα βίαια τὸν κ. Ζὰν Λουὶ Μπαρὼ ἂν δὲν σεβότανε τὸ κείμενο τοῦ ἔργου μὲ τὸ πρόσχημα τῆς σκηνοθεσίας. Μὰ νὰ συμβαίνει αὐτὸ τάχα; Δὲ θὰ μπορροῦσε κανεὶς νὰ σεβαστεῖ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν Γκρανβάλ τὸν Λαφόργκ καὶ νὰ τοῦ ἀρέσει μαζί. Ὅσο γιὰ τὴν ἑρμηνεία τοῦ Μπαρὼ θὰ τὸν εἶχε μαγέψει. Ὁ τύπος τῆς κατὰ παράδοσιν ἠθικῆς εἶναι "Αμλετ ἢ οἱ συνέπειες τῆς ἠθικῆς στοργῆς· Μπορεῖτε νὰ παίξετε μὲ τὸ λόγισ. Πρόκειται ἀλήθεια γιὰ ἠθικὴ στοργή!

Μὰ ὁ "Αμλετ αὐτὸς δὲ γράφτηκε γιὰ νὰ παιχτεῖ στὸ θέατρο. Ὅλος ὁ διάλογος ἤτανε θεατρικὸς καθώς καὶ οἱ σκηνικὲς ὑποδείξεις, τὰ κοστούμια καὶ τὰ ντεκόρ. Ὑπήρχανε πάρα πολλὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἄρκετά. Ὄχι ἀρκετά. Μὰ τὸ μέτρο τοῦ Γκρανβάλ πῆρε τὸν ἀπαραίτητο πρόλογο στὸ φύλλο τῆς 22 τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ 1886 τοῦ «Συμβολιστή». Ἦταν ἡ χρονιὰ (ἡ τελευταία τοῦ χρονιὰ) ὅπου ὁ Λαφόργκ εἶχε παντρεθεῖ στὴ Δανία. Μοῦ φαίνεται πὼς γωρίζοντας ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὅπου ἤταν ἀναγνώστης τῆς αὐτοκρατόρισσας Αὐγούστας, τῆς γιαγιᾶς τοῦ Γουλιέλμου τοῦ 2ου, πῆγε στὸ Ἐλσενέρ. Ὁ "Αμλετ, ποὺ εἶναι ὁ πιὸ φιλολογικὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς φιλολογικοὺς ἥρωες, εἶχε κυριέψει γιὰ πάντα τὴν καρδιὰ τοῦ Λαφόργκ καὶ φυσικὰ ἔπρεπε νὰ συναντηθοῦνε στὴν ταράτσα.

Πρὶν δοῦμε τὸν Λαφόργκ μὲ τὰ χαραχτηριστικὰ τοῦ "Αμλετ (καὶ τοῦ κ. Μπαρώ), τὸν βλέπομε στὸ ἀτελιὲ μπροστὰ στὴν αὐλαία μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Λοφόργκ ὅπως μᾶς τὸν θυμίζει ἕνα τράκ τοῦ Σκαρμπίνα, μὲ τὸ ψηλὸ στὸ κεφάλι, σφιγμένο μέσα σ' ἕνα ἴσιο σακκάκι μὲ μικρὰ ρεβὲρ καὶ πέντε κουμπιά, μὲ σκληρὸ ψηλὸ κολλάρο καὶ μὲ ἕνα ἁπλὸ μπαστοῦνι στὸ χέρι, χωρὶς λαβή... Ὁ Λαφόργκ διηγεῖται τὴ συνάντησή του. Μιλᾶ γιὰ τὴν Ὀφελία καθώς ἤτανε κι' αὐτὸς πολὺ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα, ποὺ τὴν παντρέφτηκε τὸν ἴδιο κεῖνο χρόνο. Στίχοι ποὺ τοὺς ξαναβρίσκομε στὴ «Σύναξη τῶν Νεράϊδων» κλπ. Καὶ καθώς φεύγει ὁ Λαφόργκ, ποὺ τὸν παίζει ὁ συμπαθητικώτατος κ. Μπλὲν, παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ ἕνα μισόφωτο ὁ "Αμλετ, φάσουστ ἀδύνατος καὶ εἰρηνικός. Δὲν θὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορία ποὺ δὲν εἶναι ὁλότελα ἡ ἱστορία τοῦ "Αμλετ ποὺ ὁ Σαίξπηρ τὸν ἔκανε σύγχρονό του.

Ὁ "Αμλετ τοῦ Λαφόργκ εἶναι κι αὐτὸς σύγχρονος μὲ τοὺς γλυκοὺς καὶ λεπτοὺς συμβολιστὲς, τοὺς ἀνεπιν ἀκτους στὸν Ταίν, εἶναι ἀντιπραγματικὸς καὶ λιγότερο αἰνιγματικὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὅπως ὁ ἄρχοντας τοῦ Σαίξπηρ συνθέτει μιὰ τραγωδία ποὺ θὰ ξαναπαρουσιάσει τὸ φοβερὸ δρᾶμα, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν δολοφόνων τοῦ πατέρα του. Καὶ τὴ συνθέτει τόσο καλύτερα ὅσο εἶναι κι' ὁ ἴδιος ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων. Ἐξ ἄλλου δὲν βλέπει πιὰ τὴν πραγματικότητα ποὺ ἔχει ζωγραφίσει. Βλέπει τὸν ἴδιο τὸν πίνακα ποὺ τὸν μαγεύει πάνω ὁλόλα. Ἐρωτεύεται τὴν κυριότερη ἑρμηνεύτριά του καὶ θὰ φύγει μαζί της ὕστερ' ἀπὸ τὸ σκάνδαλο τοῦ ἔρνου. Δὲ θὰ πᾶνε μακρυά. Γιατὶ ὁ "Αμλετ θὰ δολοφονηθεῖ ἀπὸ τὸ Λαέρτη στὸ νεκροταφεῖο, πάνω στὸ μνῆμα τῆς Ὀφηλίας. Ἔτσι τελειώνει ἡ συνέχεια τῶν τραγικῶν παρεξηγή-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11)

ΔΥΟ ΕΡΓΑ ΣΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8)

σεων τοῦ τέλειου αὐτοῦ καλλιτέχνη ποὺ ψάχνει νὰ βρεῖ στὰ χαμένα μιὰ μέθοδο ζωῆς, ποὺ εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ πολὺ εὐαίσθητος γιὰ νὰ μὴ παραληρεῖ σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς ὑπαρξῆς, γιατὶ ὀνειρεύτηκε πάντα νὰ εἶνε ἥρωας καὶ τὰ κατάφερε πάντα νὰ εἶνε ἥρωας μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του, πρᾶμα ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀρκετό. Ἀφοῦ τράβηξεν ὁ "Αμλετ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, ξαναπαρουσιάζεται ὁ Λαφόργκ ὅπως καὶ στὸν πρόλογο. Ὅλα μπαίνουνε σὲ τάξη. Ἕνας "Αμλετ λιγότερος; Ἡ ράτσα δὲ χάθηκε ἀναλογίζεται κανείς. Ὁ Λαφόργκ ἔχει σοβαροὺς λόγους νὰ τὸ πιστεύει. Κι' ἀπὸ τὸ 1887 γιατὶ πέθανε στὰ εἰκοσιεφτά του χρόνια, δὲν τοὺς λογαριάζουν ἀληθινὰ στὴ φιλολογία τοὺς λόγους αὐτούς.

Ἡ «Πεῖνα» εἶνε ἡ «δραματικὴ πράξη» ποὺ ἔβγαλε ὁ κ. Μπαρὼ ἀπὸ τὸ παοίγνωστο ρομάντσο τοῦ Κνοὺτ Χάμσουν καὶ ποὺ τὴν παίζει ὕστερ' ἀπὸ κεῖνο τὸ θελκτικὸ, τὸ γλυκὸ, τὸν ἐκπληκτικὸ καὶ παθητικὸ στὸ κάτω κάτω "Αμλετ. Ξεχωρίζει ἐκεῖ μιὰ ψυχικὴ εὐκινησία, μιὰ τέχνη καθὼς καὶ μιὰ σωματικὴ δύναμη. Τί θραδυά! Ἀθλητικὴ δοκιμασία! Ὁ κ. Ζὰν Λουὶ Μπαρὼ παρασταίνει μὲ ἀληθινὰ τρομερὸ ταλέντο τὶς κραυγές, τὶς στάσεις, ὅλους τοὺς πόνους κι' ὅλο τὸν ἴλιγγο ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πείνασε στὸν ὕπνο καὶ στὸ ξύπνιο του. Στὸν ἄνθρωπο τοῦτο ποὺ μοιάζει μὲ τὸν Κνοὺτ Χάμσουν σὰν ἀδερφός, — πρὶν φυσικὰ πάρει ὁ τελευταῖος τὸ θραβεῖο Νόμπελ — κόντεψε νὰ μοιάσει καὶ ὁ Λαφόργκ. Καὶ ὁ κ. Μπαρὼ ἐπίσης γνώρισε τὴν πεῖνα, ὅπως μᾶς τὸ μολόγησε ὁ ἴδιος σὲ μιὰ ἀθάν πρεμιέρ. Τὸ πρόσωπο εἶναι ἕνας νέος διανοούμενος, ἕνας φιλόλογος δημοσιογράφος. Μὰ σ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καθόλου φιλολογία. Ἀλλοίμονο! Τὸ πρόσωπο στὰ τὸ ὑπάρχει κι' ἄλλοῦ ἔξὸν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Ἀτελιέ. Ὁ κ. Ἀντρὲ Μπελσὸρ εἶναι αἰσιόδοξος. Στὶς «Συζητήσεις» γράφει: «Μᾶς φαίνεται παράξενο πὼς μέσα σὲ μιὰ πόλη ὅπου διασκεδάζουνε τόσοι ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ πεινᾶ ἕνας νέος, χωρὶς ν' ἀπαντήσει κανένα γιὰ νὰ τοῦ δώσει βοήθεια, χωρὶς νὰ βρεῖ καμμιὰ φιλάνθρωπη πόρτα γιὰ νὰ χτυπήσει». Ἐμεῖς γνωρίσαμε καὶ θλέπομε ἀκόμα καὶ πολὺ συχνὰ μάλιστα συναδέλφους ποὺ πεινοῦνε, ποὺ προσμείναν καὶ ποὺ προσμένουνε ἴσαμε τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια, γιατὶ τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὸ κάνουν ἕνας εὐκολονόητος ἐγωϊσμός. Ὁ Κνοὺτ Χάμσουν ἤτανε τσαγκάρης, χειρώνακτας, καρροτσέρης, δάσκαλος, ἐργάτης γῆς, ὁδηγὸς στὰ τράμ, ψαρὰς στὴ Νέα Γῆ καὶ δημοσιογράφος. Μιὰ μέρα ποὺ ἤταν ἀξιολύπητος, ἕνας καπετάνιος τὸν μπαρκάρισε στὸ καράβι του ὅπου τὸν περίμεναν οἱ χειρότερες δουλειές, ποὺ ὡστόσο ἤτανε καλύτερες ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ὁ κ. Μπαρὼ σκηνοθέτησε θαυμάσια τὸ μπαρκάρισμα τοῦτο μέσα σὲ μιὰν ἀξέχαστη αὐγή. Τώρα μπορεῖ ἡ θορυβώδικη καὶ στυλιζαισμένη ἂν μποροῦμε νὰ ποῦμε αἰσθητικὴ τούτη νὰ ἔχει ξεπεραστεῖ. Ἀπὸ τί ὅμως; Ἀπὸ τοὺς συρρεαλιστὲς, τὸν Πισκατὸρ καὶ τὸ Ζὰν Κοκτὼ ποὺ συνεργάζονται, ξαφνιασμένοι λιγάκι ποὺ βρίσκονται μαζί, ἀπὸ τοὺς ρώσσους, πολλοὺς ρώσσους. Μὰ ὅλοι αὐτοὶ εἶναι πρίγκηπες στὸ θέατρο, εἶναι ποιητές. Χρειάζεται ν' ἀλλάζει κανένας τόπο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Καὶ προτιμῶ τοὺς πίνακες αὐτούς, αὐτὰ τὰ ξετοπίσματα ποὺ ἂν διαρκούσανε θὰ ἤτανε χωρὶς ἄλλο ἀνυπόφορα, αὐτὲς τὶς ὀνειροπολήσεις ποὺ δὲν εἶναι πάντα τόσο γλυκὲς ἀπὸ τὸν ἀστικὸ ἢ τὸν προλετάριακὸ ρεαλισμὸ τοῦ ἐλεύθερου θεάτρου, ποὺ μοῦ φαίνεται ἀκόμα πιὸ ντεμοντέ.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΥ ΓΚΑΡ